Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Borre, J. Jensen.; af J. Jensen Borre.
Titel | Title:	Minder fra Sankelmark 1864 : to Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Nielsen & Lydiche, 1889
Fysiske størrelse | Physical extent:	14 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

J. Jensen Borre.

Minder fra Sankelmark.

1889.

53.-221.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

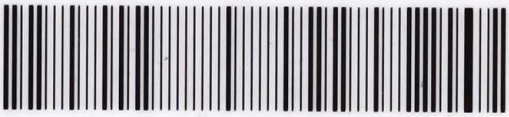

1 1 53 0 8 04632 0

tRex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MINDER FRA SANKELMARK

1864.

TO DIGTE

AF

J. JENSEN BORRE.

KJØBENHAVN.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1889.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

For sent!

eller

Den Saarede.

Forstummet var den djærve danske Sang,
Som før saa ofte lød i disse Rækker.
Hver Mand saa tavs og stille gik sin Gang,
Og Vinternattens Mørke Skaren dækker.

Ja, alt gik stille, Natten var saa kold,
Soldatens Hjærte var saa sælsomt tynget;
Thi han gik bort fra Dronning Thyras Vold,
Det Værn, hvortil saa stort et Haab var klynget.

Kun nødig han forlod sin Skandsevagt,
Hvor Danske för saas Heltedaad at øve.
Vi er for faa, det har *de Meza* sagt;
Ved Dybbøl Skandser vil en Dyst vi prøve.

Den næste Dag lidt over Middag naaer
Vi Oversø med isbelagte Flade.
Hvor Bilskov bladløs bag ved Søen staar,
Max Müller Stilling tog med sin Brigade.

Hans Ord hin Dag os ikke gaar af Glem,
Hans Ro og Flegma hver Mands Tillid vækker.
„Hm! Fjenden rykker lovlig talrig frem;
Det er vist bedst, vi ham en Smule stækker.

Lad se vi her ham holde kan i Schak,
Vis dem, hvorledes danske Mænd kan stride,
Og Fædrelandet vil jer vide Tak.
Paa Elv'te og paa Første tør jeg lide."

Og mens Armeen drog ad Dybbøl til
For der at kæmpe mod de tyske Hære,
Ved Sankelmark der stod et artigt Spil,
Der gjaldt om vor Armé og Danmarks Ære.

Snart Kampens Bulder over Marken lød;
Der ændses ikke, hvem der er den Stærke.
Dér mangen brav Soldat fandt Heltedød,
Og mange bær fra hin Dag end et Mærke.

Midt under Kampen ses en lille Trop
At storme frem for Kjæde at formere.
I Løb den iler hen mod Bakkens Top,
Mens Fjendens Kugleregn den slemt generer.

Og mens de iler frem med frejdigt Mod,
Den venstre Fløjmand vakler lidt og blegner,
Thi en Granatstump havde knust hans Fod;
Han med et Smertenssuk til Jorden segner.

„Du skal faa Hjælp, vær trøstig kun en Stund!
Du skal ej blive her forladt tilbage“,
Saa lød det fra hans brave Førers Mund;
„Først maa vi Fjenden bort fra Højen jage.“

Og fremad iler rask den lille Trop.
Da sender Fjenden nede fra Chausseen
En Rytterskare, som i strakt Galop
Sig nærmer Stedet, hvor han laa paa Sneen.

Ved Grøftekammen hist en Tjørnbusk stod.
For ej at sparkes ned af Hestehove
Han did sig slæbte med sin knuste Fod.
„Maaske jeg her mit sidste Blund skal sove.“

Med Sejershaab han havde kæmpet nys,
Nu var han bleven træt af Vaabendansen;
Alt rystes han af kolde Febergys,
Hans sidste Haab stod nu til Ambulancen.

Af Blodtab bli'er han stedse mere mat.
En Tanke griber ham, og fast han gruer:
„Skal her jeg blive? snart det bliver Nat!
Forvist jeg aldrig mer en Morgen skuer!“

Snart Kampen trukken er mod Skoven hen.
En enkelt Stjærne ses paa Himlen tindre.
Forgjæves spejder Øjet om en Ven,
En hjælpsom Haand, som kan hans Smerte lindre.

Men se, da øjner han i Frastand hist
En Lygtes Skin bevæge sig i Dalen.
Det Kammerater er for ganske vist,
Som søger efter Saarede paa Valen.

Da fatter han endnu en Gang et Haab.
Paa Armen støtter han sig op og kalder;
Men ak! man hører ej hans svage Raab.
Fortvivlet, haabløs han tilbage falder.

For gamle Danmark beder han en Bøn,
Og til det kjære Hjem hans Tanke iler.
„O Moder! Moder! kom og trøst din Søn,
Som saaret og forladt i Sneen hviler.“

Alt Tiden hen mod Midnatstimen randt,
Og Kampens Bulder var forlængst forstummet,
Da endelig ved Busken de ham fandt.
Hans Klage hørtes ikke mer i Rummet.

Og varsomt bar de ham til Lægen ind,
Hvis mørke Blik kun ilde Varsel tyder.
Han lægger Haanden mod den kolde Kind,
Og med en Hovedrysten han udbryder:

„Ja Folk, det var jo godt og kjærligt ment!
Gaa hurtig ud og søg om der er flere!
Her I desværre kommen er for sent!
Bær ham kun bort, han aander ikke mere!“

Nu ser man flittig Bonde bag sin Plov
Opfure Jorden, som med Blod blev gjødet.
End kvidrer Fuglen i den lille Skov
Sit Mindekvad om dem, som faldt ved Mødet.

Fader kommer ikke!

eller

Den Savnede.

Hans Navn og Numer har vi kjendt,
Jeg her det ej skal nævne.
Han blev blandt Danmarks Sønner sendt
Ved Sankelmark til Stevne.

At han var god som Kammerat
Vi alle om ham vidste,
En jevn, gemytlig, dansk Soldat
Og trofast til det sidste.

Han stod i Kjædens højre Fløj
Paa Bakken hist foroven;
Granaterne omkring ham strøg
Og sprang bagved i Skoven.

Mens dristig ved sin Overmagt
Frem Fjendens Masser trænger.
Den lille Flok stod tro paa Vagt
Og Passet for dem stænger.

„Formeer Carré“, Kaptajnen bød,
„Kavalleriet kommer“,
Og Skud og Kuglers Hvislen lød
Blandt Stormsignal og Trommer.

Med et hans Rodekammerat
Sank baglænds om i Sneen,
Et Stykke af en tysk Granat
Ham dræbte i Carréen.

Som Sagen det var ikke hans,
Sit Skud han sikkert retter.
Og kjækt han gik den vilde Dans
Mod Fjendens Bajonetter.

Og atter kastes Kjæden ud,
At trodse Død og Fare,
Han frejdigt sendte Skud paa Skud
Mod Fjendens tætte Skare.

En sælsom Tanke ham betog,
Han blev saa øm om Hjærte,
Hvad var det for en Tanke dog
Der saa ham voldte Smerte.

Som i en Taagedrøm han saa
Sin Hustru og den Lille,
To Arme buttede og smaa,
Som de ham favne vilde.

Han mindes grant hin Afskedsstund,
Den sidste Dag der hjemme,
Det sidste Kys fra deres Mund
Det kan han ikke glemme.

„Hvorfra skal de nu hente Trøst,
Hvis her de mig skal miste!“
En fjendtlig Kugle traf hans Bryst,
Den Tanke blev hans sidste.

Han laa med Riflen i sin Arm,
Som slumred' han paa Sneen,
Ej mer han hørte Kampens Larm,
Der henne ved Chausséen.

Den kolde Vinternat brød frem
Og skjulte Saar og Smerte,
Hin Nat, som sent vil gaa i Glem —
Da bristed' mangt et Hjerte.

De lagde ham i Fællesgrav
Blandt faldne Kammerater — !
Hist hviler jo saa mangen brav
Af Danmarks Landsoldater.

Og alle Mand blev spurgt og hørt,
Hans Skjæbne ingen kjendte,
Saa blev han da som savnet ført
Paa Listen, som man sendte.

Og Vintren svandt og det blev Vaar
Og vi fik atter Sommer.
I *hendes Tanker* stadig staar
Det svage Haab, han kommer.

Men Skibet med de Fangne kom
Og lagde til ved Havnen;

I Frastand stod en Kvinde, med
En et Aars Glut i Favnen.

Med sorgfuldt og bekymret Sind
Hun hen mod Skibet skuer.
En Taare hang paa blege Kind
Og sælsomt Øjet luer.

Thi ak, hun ser ham ikke der –
De skrev jo dog blot savnet,
Nu først forvist hun véd han er
Ved Rye's Brigade havnet.

Da bristed Haabets sidste Streng
I det forpinte Hjærte;
Hun trykked ømt sin lille Dreng
Og hulked højt af Smerte.

Hun kyssed kjærligt Barnets Mund
Med taarefyldte Blikke.
„Nu har jeg Dig tilbage kun,
Din Fader kommer ikke.“

Hvem ofred mest for Fædreland,
Med Vemod nu vi spørger;
Han gav sit Liv, hun gav sin Mand,
Sin lille Drengs Forsørger.

Saa hvil da sødt i Slesvigs Jord,
Din Gravhøj ej vi kjender.
Men end i Dag med Hjærtets Ord
Vi Danmarks Tak Dig sender.

J. Jensen Borre.